

Otevírám dveře, klofu do displeje, a než žena udělá krok, mám jízdenku připravenou, vytištěnou, načančanou a pocukrovanou. Babča nastupuje a k mému nemalému překvapení přikládá lítačku se čtvrtletním kuponem. Radostně tisknu storno a odpovídám ženě na pozdrav.

„To bylo teda pěkně zákeřný, to vám povím,“ laškuju s babčou.

„Co... cože?“ cuká jí koutek.

„No já už tady měl pro vás připravenou vaši obvyklou jízdenku a vy na mě vybalíte tydlency čtvrtletní kupón!“

„Ježiš, pardón, já jsem vám to asi měla říct,“ smutní žena.

„Ale prd, neměla, to není vaše chyba. Jen si musím pro příště zapamatovat, že už na vás prostě není spoleh, no,“ mrkám na ni.

Seniorka se zazubí a sedá si na první sedačku. Cestou ještě prohodíme pár přátelských slov a hašlerka v misce spočine ještě před Sibřinou.

Aspoň že to děvče ví, co se sluší a patří.

Při průjezdu Rabakovskou ulicí se sedačka mého vozítka rozhodla, že už nehodlá dále podporovat moje opuchlé těleso, krátce a důrazně zasyčela a Otík se poroučel k zemi. Samozřejmě to tedy nebylo mnou, ale ještě o něco rozložitějším parťákem, který sedačku těšil svou přítomností během ranní směny. (Sorry, Eržíku, ale nemůžu to nechat na sobě, no ne?) Sedím si tak na zemi, prdel roztekla na úrovni kotníků cestujících, chytám volant „na Toretta“ a napadá mě, že ta idyla dvoudvéřového sportáku je teď vlastně dokonalá.

Dojždím na Skalku a přemýšlím, co dál. Po krátké úvaze se rozhoduji vozidlo neměnit a to poslední kolečko do Dubče zdolat. Samozřejmě pokud bych zrovna měl jet do Škvorce a prodávat jízdenky, volal bych

o výměnu okamžitě. Usmívat se lidem na poklopce by asi nepůsobilo příliš hezky.

Hned v nástupní zastávce si všímám posunutého prostorového vnímání soutěžního jezdce. Z podlahy to všechno vypadá tak nějak jinak a cestující tak museli skákat do vozu přes asi půlmetrovou škvíru. No výborně. Přestože standardně to střílím poslepu (mám celkem přehled o tom, kde vozidlo začíná a kde končí), tentokrát po zbytek cesty visím očima na zrcátkách a nestačím se divit, jak moc je svět z perspektivy čerstvě se vyhrabavšího krtka odlišný. Kochám se výhledem přes hranu volantu a konečně chápu někdejší rozhovor s jedním nepříliš vzrostlým kamarádem, který jako nejzbytečnější věc ve svém autě označil sluneční clonu.

Do garáže dojíždím s pocitem řidiče, který si kýžený doklad na úřadě vyzvedl dnes ráno. Po dotankování se s ohledem na tyto skutečnosti rozhoduji odstavit vozidlo zaprasené jako jetel, páč do úzké myčky se mi tak nějak nechce. Sice by to nejspíš klaplo, ale kdo ví... Radši budu za debila, než abych orval půl boku.

Pro případ, že by někdo zrovna chtěl kontrolovat čistotu vozidel, situaci se rozhoduji zapsat do výkazu. Před vjezdem na halu oprav se drbu propiskou za uchem a přemýšlím nad správnou formulací. Ono „vozidlo odstaveno bez mytí kvůli závadě sedačky“ nezní úplně pochopitelně.

* * *

První jarní víkendy bývají obvykle dost na pohodu. Nejinak tomu je i tentokrát. Vytíženost jednotlivých spojů je minimální (dobře, nejezdím třeba linku do zoo) a k tomu panuje příjemné slunečné počasí. Lenošivou pohodičku kazí snad jen fakt, že klimatizace v přiděleném voze nebyla dosud po zimním období zprovozněna, tudíž si místy připadám jako uzené žebro v papiňáku. Pomalu se ploužím notoricky

známou krajinou a nepředpokládám žádný velký zádrhel. Jak už to tak bývá, mýlil jsem se.

První zásek nastává s třicátníkem stěhujícím překrásného ovčáka kolem kabiny.

„Dobrý den, jednou do Sluštic,“ objednává si jízdu.

„Čtyřicet korun. A pejsek za dvacet,“ odpovídám klidně, nepředpokládaje žádnou komplikaci.

„Pes je k jízdence zdarma,“ štekne překvapivě páníček (od ovčáka bych tento projev čekal spíš).

„Mýlíte se. Pes se přepravuje zdarma pouze k časovému kupónu, nikoliv k jednotlivé jízdence,“ oponuji klidně.

„Já nic platit nebudu, pes jezdí zdarma! To si radši počkám na další autobus,“ rudne sameček vztekle.

„No pokud vám nevadí, že další spoj jede za šest hodin, budiž vám to přáno,“ usmívám se.

Muž znejistí.

„Jako vážně?“

„Ano. O víkendu jezdí do Sluštic jen čtyři spoje za den.“

Ogar zaskřípe zuby, přihodí dvacku a vydáváme se na cestu.

Ledva ve Škvorci pokořím skývu chleba, najíždím do nástupní zastávky.

Čekají tu jen dvě cestující. První nastupuje bělovlasá seniorka.

„Dobrý den, Skalka za deset,“ zní její nereálné přání.

„Dobrý den, Skalka za patnáct,“ opravuji ji klidným hlasem. To však na ženu nijak zvlášť nezapůsobí a počne se vztekat.

„Já jezdím vždycky za deset!“ trvá na svém.

„Tak jezdíte vždycky špatně. Jízdenka za deset platí jen patnáct minut, tudíž po Sibřinu.“

„Minule jsem s váma jela za deset!“ staví se do bojové pozice.

„Se mnou určitě ne,“ usmívám se jako měsíček na hnoji.

Paní mi počne spílat a učí mě tarifní podmínky. Chrlí na mě zmatečné výroky o prvním pásmu a já se jen usmívám. Jakmile skončí

s přednáškou, zopakují informaci o časové platnosti a tisknu jízdenku za patnáct korun. Vzteklá dorostenka si bere nazpět desetikorunu a nasupeně zašustí stovkou. Nespokojeně štěbetajíc, odchází následně zasednout do koženky.

„Do Sluštic za dvacet. Doufám, že já to mám správně,“ culí se na mě druhá žena.

„Ano, vy to máte správně,“ uchechtnu se a tisknu jízdní doklad.

Vyjíždím vstříc Třebohosticím.

„Tady píšou o prvním pásmu. Nic o patnácti minutách!“ burácí cestou seniorka.

„Jízdenka za deset platí patnáct minut,“ volám k ženě zvesela. Celkem se bavím.

„To snad nejní pravda. Minule jsem jela za deset a ještě jsem dostala kalendář. To tenhle, to je strašnej protiva!“

„Ale ne,“ usměřňuje ji druhá žena.

„Je tady třicet minut!“ burácí žena opět mým směrem.

„Nevím, kde to čtete, ale čtete to špatně.“

„Mně je čtyřiaosmdesát, já nejsem žádná mladice!“

„To ještě neznamená, že kvůli vám budu riskovat pokutu.“

Žena se kupodivu vypne a po zbytek cesty ji nezaslechnu.

V Třebohosticích nakládám několik cestujících včetně pravidelně jezdící usměvavé ženy s přízvukem, jež pravidelně vytváří nějakou tu komplikaci, kterou je pak nutné rozklíčovat. Ale to se děje po každé ve velmi odlehčeném duchu. Jinými slovy, pohodový průběh směny pokračuje v nezměněném rytmu. Dojíždím na Skalku, cestující opouští vozidlo a já odjíždím do obratiště. Uzavírám kasu a chystám se na cestu do Koloděj. Pojednou mě vyruší klepání na dveře. Otevírám a do vozu se noří hlásek té příjemné škvorecké dívky.

„Já vždycky jezdím za deset, vy jste mě normálně vokrad!“ září to sluníčko ze tmy.

„Pojďte dál,“ lezu z kabiny a kynu jí dlaní do vozu.

Žena nedůvěřivě vstupuje a následuje mě do prostoru druhých dveří.

„Podívejme se na to společně,“ šermuju ukazováčkem na vyvěšený ceník.

„Zlevněná jízdenka za dvacet korun, seniorský ekvivalent je samozřejmě deset. Tady. A co vidíte zde?“

„Patnáct minut,“ odpovídá poslušně žena.

„Tak vidíte. Já vám fakt neříkám žádný blbosti. A navíc mám z ceny jízdenky úplný prd, všechno odevzdávám. Proč bych vás okrádal?“

Snažím se být milý, ač se mi v kapse kudla otvírá.

„Hm. Jenže to je pěkná blbost! Vždycky jezdím za deset!“

Marnej boj.

„Tak víte co? Podejte stížnost. Reklamujte cenu jízdenky. Když nevěříte mně ani oficiálnímu ceníku pražské integrované dopravy, snad vám to dokážou vysvětlit na reklamačním oddělení.“

Zhluboka dýchám a z kabiny se ozve palubní počítač. Nezaměnitelné pípání znamená v překladu něco jako „přestaň žvanit a vyraž, vole“. Žena se nadechuje k protiútok, avšak jsem rychlejší.

„Moc rád bych tu s vámi donekonečna řešil nesmrtelnost chrousta, ale čekají na mě další cestující, takže vás poprosím...“ kynu rukou opačným směrem než před chvílí. Žena velice neochotně opouští autobus. Zavírám dveře a kroužím obratištěm.

„Vždycky jezdím za deset!“ doléhá ke mně otevřeným okénkem.

Vjíždím do nástupní zastávky a nakládám hrstku mých posledních dnešních cestujících.

Málokdy si může být člověk něčím naprosto jistý.

Skutečně málokdy.

To, že z této dívenky hašlerka nikdy nekápne, je ovšem zcela nezpochybnitelný fakt.

* * *